

stranu za všech okolností a neodvolatelně. S druhé strany nutí však zřetel k požadavkům procesní hospodárnosti a v řadě trestním zřejmě projevená snaha po udržení souvislosti zahájeného již hlavního přelíčení (§ 273 a násl.) k omezení práva strany, odvolati onen souhlas na případy, kdy výsledky jednání při hlavním přelíčení vyvolaly potřebu přesnějšího vyšetření pravdy materiální, než je možná na základě pouhých protokolů, kdy tedy při návrhu na osobní slyšení svědků již vyslechnutých jde v podstatě spíše o výsledky řízení vyvolaný další návrh průvodní nebo vývodní. A takové podmínky tu právě nebylo. Návrh na osobní slyšení svědků H-a, Č-a a A-a nebyl při hlavním přelíčení navrhovatelem vůbec ničím odůvodněn a výsledky jednání při hlavním přelíčení nevynesly až do podání návrhu na jevo nic nového, co by bylo mohlo ospravedlniti na straně navrhovatelově odvolání vysloveného souhlasu s přečtením protokolů.

Čís. 1139.

Není třeba, by zpronevěra byla spáchána ze ziskuchtivosti. Dání svěřené věci do zástavy jest zpronevěrou. Zástavní věřitel, jemuž byla dána svěřená věc v zástavu, není podílníkem na zpronevěře, dověděl-li se o závadném původu věci teprve poté, kdy mu již byla dána v zástavu a zdráhal-li se přes to zastavenou věc oprávněnému vydati.

(Rozh. ze dne 1. března 1923, Kr I 118/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Anny J-ové do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. října 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti Marie P-ové do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou z obžaloby pro zločin zpronevěry dle §u 183 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované Anny J-ové, dovolávající se zmatku dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., jest bezdůvodna. Skutková povaha zpronevěry dle §u 183 tr. zák. nevyžaduje ziskuchtivosti. Stačí vědomí pachatele, že věc, jemu svěřenou, protiprávně zadržuje nebo si přivlastňuje. Toto zadržetí a přivlastnění si svěřených věcí dáno jest u stěžovatelky tím, že věci, svěřené jí Bronislavou M-ovou, odevzdala Růženě D-ové, by je zastavila. Byť i Anna J-ová, což ostatně v rozsudku bezpečně zjištěno není, četala s tím, že D-ová věci, jí odevzdané, jen na krátkou dobu zastaví, nebyla s to, by je M-ové přes její opětne naléhání vrátila. I tímto postupem naložila s věcmi, jí svěřenými, tak, jak jimi naložiti smí toliko jich vlastník. Vydala je D-ové s vědomím, že tato poskytne na nich Marii P-ové věcné právo, by se z nich, kdyby D-ová včas nezaplatila, dle §u 447 obč. zák. sama hojila. Naděje stěžovatelky, že jí v krátké poměrně době svěřené věci D-ovou budou vráceny, přichází již jen v úvahu s hlediska náhrady škody při zločinu zpronevěry, jehož

skutková podstata dovršena byla již tím, že si věc svěřenou, naloživši s ní jako vlastnice, přivlastnila. Nejde proto již o pouhý poměr civilně-právní a nelze právní posouzení soudem nalézacím shledati pochybným.

Jinak má se věc s odsouzením Marie P-ové pro zpronevěru. Dle zjištění rozsudku převzala tato věci, Bronislavou M-ovou Anně J-ové svěřené, od Růženy D-ové, již je byla J-ová za účelem zastavení přenechala, v zástavu za zápůjčku bezelstně, neznajíc vadného jich původu. Zjišťujeť soud nalézací, že se zdráhala, dovolávajíc se dalšího dluhu D-ové, předměty ty vydati, jakkoli jí později D-ové zapůjčených 300 K bylo zapláceno, ač k tomu byla vícekrát jak Annou J-ovou, tak i Bronislavou M-ovou a Karlem B-em vyzvána a jí pravý stav věci objasněn. Jelikož rozsudek nezjišťuje, že Růžena D-ová, pokud se týče její prostřednice Terezie L-ová vůbec vrácení věci, P-ové do zástavy daných, zpět požadovala, a J-ová a M-ová P-ové nic nesvěřily, nemohla tato věci svěřených jí D-ovou, pokud se týče L-ovou zadržovati; nutno označiti již proto odsouzení P-ové pro zpronevěru za neudržitelné. Mohlo by u P-ové jako právě u Růženy D-ové v úvahu přijíti jen podílňictví na zpronevěře J-ové. Avšak tehdy, kdy P-ová věci, J-ovou zpronevěřené, od D-ové a L-ové do zástavy přijala, neznala ještě zločinného jich původu. Že i později, seznavši jej, zdráhala se, věci J-ové a M-ové vydati, nezakládá skutkové podstaty podílňictví na zpronevěře již proto, poněvadž věci těch ani nezatajila ani nezašantročila. Vzhledem k tomu, že jí věci dány byly D-ovou (L-ovou) do zástavy, a k předpisu §u 456 obč. zák. jest pochybno, zda byla P-ová jen oprávněna, natož povinna, věci J-ové neb M-ové vydati, i když jí zapůjčených 300 K bylo J-ovou zapláceno. Jde zde u P-ové jen o poměr civilní, nikoli však o trestný skutek, ať již zpronevěru nebo podílňictví na ní. Její odsouzení jeví se proto právně pochybným, i bylo vyhověti její zmateční stížnosti, rozsudek ve výroku jí odsuzujícím zrušiti a stěžovatelku od obžaloby osvoboditi.

Čís. 1140.

Zněla-li obžaloba na loupežné zabití, neporušil porotní soud § 318 tr. ř. tím, že dal hlavní otázku, obsahující zákonné znaky zločinu loupeže, a dodatkovou, obsahující zákonné znaky zabití (§ 141 tr. zák.). Při zločinu loupežného zabití jest hlavním činem loupež, zabití pak akcesorní formou viny.

(Rozh. ze dne 2. března 1923, Kr I 38/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Josefa K-a a Jana J-a do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 31. listopadu 1922, jímž byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupežného zabití dle §u 141 tr. zák., obžalovaný Jan J. krom toho též zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c), a 176 II. a) tr. zák. mimo jiné z těchto